

Luzsicza István
IKSZEDIK ÉVFORDULÓK
– a múltóról és a visszatérőről –

„Ilyen az ember. Egyedüli példány.”
(Kosztolányi)

mások érkezése előtt
iksz éven át
iksz alkalommal
átéled az oly közömbös
iksz hónap ikszedik napját
nem is sejtve
hogy egyszer csak aznap
valaki majd
belép betoppan berobban
hogyan onnantól
pezsgős tortás virágcsokros
víg emlékezéssé válják
az iksz hónap iksz éven át
oly közömbös ikszedik napja

s mit sem sejtve éled át másokkal
iksz éven keresztül
iksz alkalommal
az oly közömbös
iksz hónap ikszedik napját
nem is sejtve
hogyan egyszer csak aznap
valaki majd
lelép kilép kirobban
hogyan onnantól
gyertyás koszorús könnyes
búbanatos emlékezéssé válják

az iksz hónap iksz éven át
oly közömbös ikszedik napja

arra pedig nem is gondolsz
hogy érkezésed előtt
ugyanígy éltek át mások
iksz éven keresztül
iksz alkalommal
az oly közömbös
iksz hónap ikszedik napját
nem is sejtve
hogy egyszer csak aznap
te majd
belépsz betoppansz berobbansz
hogy onnantól
pezsgős tortás virágcsokros
víg emlékezéssé változtasd
az iksz év másoknak addig oly közömbös
iksz hónap ikszedik napját

és csak legutoljára jut eszedbe
ha egyáltalán
hogy mások mit sem sejtve
élik át veled
iksz éven keresztül
iksz alkalommal
az oly közömbös
iksz hónap ikszedik napját
nem is sejtve
hogy egyszer csak aznap
te majd
lelépsz kilépsz kiobbansz
hogy onnantól
gyertyás koszorús könnyes
búbánatos emlékezéssé változtasd
az iksz hónap másoknak iksz éven át
oly közömbös ikszedik napját

legalábbis mindaddig
amíg bárki is számon tarthatja
a valaha volt
iksz hónap ikszedik napját
mígnem feledésbe merül és
iksz éven át megint elközömbösödik
és senki nem sejt
senki nem gondolja
hogyszer egyszer csak aznap
valaki majd újra
belép betoppan berobban
lelép kilép kirobban
és senki nem sejt
senki nem gondolja
hogyszer onnantól visszaváltoztatta
mindazzá ami valaha volt

és senki nem sejt
senki nem gondolja
hogyszer már mindig mással
hogyszer már mindig másnak
és már sosem ugyanazzal
és már sosem ugyanannak
és már sosem úgy
de most is
mint eddig mindig
de most is
mint eztán mindig

SIRATÓ ÓDA

*Buzánszky Jenő halálára,
Aranycsapatunk emlékére*

A zöld fűvön talán nagyapám látta, már ha látta.
Amikor csakazértissé vált a minden hiába.
Amikor a szürke arannyá lett. Úgy tűnt, örökre.
S még most is messze aranylik tragédiánk ezüstje.
Siratva sírjuk ma vissza. Tragédia, de mítosz.
Hogy dicső lett a parány és diadalmas a rég rosz,
hogy a vereség sem emlékeztet, csak a nagyságra.
A zöld fűvön talán nagyapám látta, már ha látta,
hogy és mi aranylott, míg a terror tartott szünetet,
a félelem éveiben legenda mint született,
s tiltva, elhallgatva is, akárcsak a bűvópatak,
hogyan élt tovább mégis gyökerek közt, humusz alatt.
Így lett részünk, így lett vérünk, akkor is, ha nem mondták.
Így lett részem, így lett vérem. Nem kérték, hogy add tovább.
Kinek füle, úgyis hallja – volt tizenegy óriás:
Grosics – Buzánszky, Lóránt, Lantos – Bozsik, Zakariás –
Budai II, Kocsis, Hidegkuti, Puskás, Czibor.
Ha mondjátok: úgyis tudják. Bárki, bárhol, bármikor.